

Ko sem ukrenil potrebno, da ji olajšam nekoliko njeno mučno stanje, poslovil sem se z obljubo, da pridem drugi dan zopet . . .

In prišel sem — toda nje ni bilo več!

Po noči je — umrla . . .

Sel sem na pokopališče in našel »teto Lizo« v mrtvašnici, v borni, nepobarvani rakvi spečo večno spanje.

Zadovoljen mir ji je legel na obraz in ustnice so bile nabrane v smeh . . .

Spomin na njo pa živi še v meni, hvaležen spomin!



Vprašaj — — — —

Ah, ti dvomiš, da te ljubim,
Kakor mene ljubiš ti;
Gledi zvezdice na nebu,
V noči, ko njih svit žari.

Vprašaj jih po kom zdihujem
V senci mirt in kraj cipres,
In zakaj rosé tu često
Vročé solzé mi z očes.

Vprašaj vetrec nagajivi,
Ki se z laski mi igra;
Dih njegov ti lahko spriča,
Kaj sanjari glava ta.

Vprašaj ptice lahkokrile,
Ki poznajo našo vas,
In katerim v prejšnjih časih
Rad se družil moj je glas.

Vprašaj potok ta studeni,
Ki tu v strugi žubori:
V čegar srebrosvetle valčke
Tožno mi oko strmi.

A kaj vprašal bi zvezdice
In kaj ptice, vetrec, val,
Saj pogled ti moj goreči
Vso ljubezen bo izdal!

Zorana.



Roža.

Spisal prof. Julij plem. Kleinmayr.



Priroda je prozorišče, na katerem igra človek svojo ulogo. Priroda ga živi, hrani; ona je glavni predmet njegovih poizvedovanj; ona ga navdušuje po svoji lepoti in ga sili, da jo poslikuje. Priroda je razkritje božje in svojstvo, ki je v njej, govori jasno in javno naši duši. Zakaj bi se torej ne učili spoznavati je, zakaj bi je ne ljubili?